

Húsvét 2. vasárnapja

Jn 20,19–31

„Vegyétek a Szentlelket”

János evangéliumában két jelenést beszél el, az egyik a közösségnek szól, a másik Tamás apostolnak, aki nem volt részese az előző jelenésnek. Jézus jelenései nem öncélú történetek, amelyek csak a közösség vagy az egyén találkozását mutatják be a nyilvánvalóan természetfelettil. Jellegük merőben eltér a szellemjárások leírásától. Jézus megjelenésének rendkívüli jelegét igazolják, de ugyanakkor valamilyen cselekedet kapcsán kétségkívül bizonyítják, hogy nem a képzelet játékaról van szó. Az első történetből számkra nem világos, hogyan győzte meg Jézus a tanítványokat valóságos jelenlétéről. Más hasonló elbeszélésekben valamit eszik Jézus, és a maradékot a jelenet résztvevőinek adja. Talán ez a hiányosság köti össze a két elbeszélést. Tamás bírálja a többi apostolt, hogy nem eléggé elővigyázatosak, így a képzelgéseik csapdájába eshetnek. Tamás később megkapja a kézzelfogható bizonyítékot Jézus valóságos jelenlétére a sebek érintése által.

Ezeknek a történeteknek azonban nem egyszerűen az a szerepük, hogy Jézust igazolják, hanem beszámolnak a hit megszületéséről, a feltámadást kísérő optimista hangulatról, sőt arról a feladatról, amit a tanítványok kapnak. Jézus feltámadásával műve nem fejeződik be, hanem a tanítványokon keresztül folytatódik. Jézus barátainak a misszióját a Szentlélek is segíti. Küldetésüknek nemcsak az eszkatologikus öröm továbbadása lesz a tárgya, hanem Isten nevében a bűnök megbocsátása is. János elmondja, hogy Jézus még sok más csodajelet is mutatott tanítványai előtt, de ő ezekből csak néhányat jegyzett fel, hogy igazolja a feltámadást.

Feltűnő az a lelki változás, amelyen az őskeresztény közösség ment át Jézus feltámadása után. A feltámadás előtt egy tanuló, útkereső közösséget látunk Jézus környezetében, tagjai ragaszkodnak hozzá, de csak rendkívüliségének a megőrzésére összpontosítanak. Elbűvöli őket a Mester beszédeinek újszerűsége, vallási tanításának egyszerűsége, de csak mérsékelten éreznek magukban missziós indíttatást. Az evangélisták számára ez a közösség jó terepül szolgál, hogy begyűjtsék az információkat Jézus tanításáról és tetteiről. Ugyanakkor a félelem és a rettegés végigkíséri ennek a

közösségnek az életét, mert Mesterüket állandóan bírálják a farizeusok és az írástudók. A zsidó keresztény közösség tagjainak lelkesedését, tevékenységét megkötik a hagyományos vallási tekintélyek korlátozó intézkedései. Az új tanítás felkavarja őket, néha „magukon kívül vannak a csodálkozástól”, néha megállapítják, „Így még senki sem beszélt”, de fogalmuk sincs arról, hogy ez a tanítás valójában előkészület egy nagy áttérésre Isten és az ember viszonyában, az üdvösség történetében, a bűn és az erény harcában, a vallási szemléletben.

A feltámadás utáni jelenésekben azonban mindez a feszültség felszabadul. A közösség tagjaiban a lelkesedés oly erős, hogy szinte mindegyik kész Jézus nyomába lépni, a feltámadás ilyen értelemben is megsokszorozza Jézust. A tanulási folyamat végén megszületik bennük az elkötelezettség és a tetterre készség.

Úgy gondolom, hogy sokszor ez marad ki a mi vallási tanulási folyamatunkból. Ismereteket szerzünk, már tudjuk, kicsoda Jézus, megismertük a tanítását, de az „Örömhírből” sok hívő számára csak eligazító jellegű vallási tan marad. Pedig János és a többi evangélista célja egyértelmű, amikor kijelenti: „Jézus a Messiás, az Isten Fia, és hogy a hit által életetek legyen benne.” Az apostol nem pusztán tant, akar adni, igazságra vezérlő kalauzt írni, hanem az a célja, hogy ez a lelkes, aktív keresztény hit éljen bennünk. Akkor beszélhetünk győzelemről és hitről, amely megváltja a világot.

A félelemmel teli tanítványok imája

Mester! Láttuk, ahogy vertek, meggyaláztak, végül megölték. Mi most mégis hozzád imádkozunk, hiszen a sírod üres! Bárcsak igaz lenne, amit most még csak remélni is alig merünk! Bárcsak igaz lenne az, hogy legyőzted a halált, és Isten olyan dicsőségre emelt téged, amilyenről álmodni sem mertünk! Urunk, félünk, és össze vagyunk törve! Félünk a zsidóktól, ettől a hálátlan tömegtől, amely oly kegyetlenül bánt veled! Félünk, hogy a mi vérünk is kell nekik! Mi lesz velünk nélküled? Eddig te voltál nekünk a minden! És most nem vagy sehol! Védj meg minket, Urunk! Szabadíts meg minket ebből a szorongattatott helyzetből! Biztonságot nyújtó jelenlétre vágyunk! Eddig

hozzád menekültünk minden bajból. Most nem tudunk hova futni. Rettegünk a jövőtől is, mivel az élet nélküled üres és értelmetlen. Ha valóban élsz, kérünk, védj meg minket! Amen.